

Dobozi Eszter

Ki látogat meg?

I.

*Ki látogat meg engem itt,
sötét vizekbe mártódó
arcom mögé ki rejti el
magát, s küldözi jeleit,*

*egy másik égnek holdjait
a legbelső végtelenbe
ki vetíti át, ki hozza
hírül nekem a jámbor fényt,*

*s a metszőt, a nem láthatót
pásztázó sugárt ki győzi
ontani, ki szerzi békém,
s hogy jól van így, ki mondja ki?*

II.

*Ki látogat meg engem itt
testetlenül? Ki törte őt
át az éjszaka kárpitján;
mint árnyjátékos a bábját,*

*ki vonja őt látásomnak
elébe – láthatatlanul,
hű valót mímelve véle;
az egyszer voltat igézve*

*föl-föl – öntudatlanságom
partjain heverészőnek –
mint a legbiztosabb bizonyt,
mely betölt: őselem az úrt?*

III.

*Ki látogat meg engem itt,
fészkére hétrét görnyedőt?
Ki szólít fél ájulatban
sosem volt néném formázva,*

*vagy őt, kit egyszer se láttam?
Mégis hogy átnéz merően,
ahonnan csak ismerősen
bólintanak lenge lények,*

*épp, mint akit mindig vártam,
olyan. Mennyi másik élet,
hány érinthetetlen szunnyad
bennem, míg világ világa*

*ég? S hány elevenedőben
a szűzi feketeségben?
S hogy dereng, álomi részem
mása, ki jobb felől ébren.*